

Ἐρχόμεθα και πάλι
 ἴστο πρώτο μας τό χάλι.

λοιπόν ἄς ξαναρχίσουμε τὰ ἴδια και τὰ ἴδια,
 ἴδω τί κάνουν οἱ Ρωμηοί κι' ἡ ἄλλη ἀνθρωπότης
 και πάλιν ἡ πολιτική, ἡ βρώμικη, τὰ σκουπίδια,
 ἡ λίμα, τὸ ξεθώμα και ἡ πραγματικότητα.
 λοιπόν ἄς ξαναρχίσουμε τὸν ἴδιο μας χαβᾶ
 και ὅπως πρὶν ἄς βάλουμε τὴ σκούφια μας στραβά.

Ἀχ! πάει πιά τὸ γλέντι μας κι' ἡ αὔρα τοῦ ζεφύρου,
 ἡ μοναξιά, ἡ σιωπή και τὸ κουβαρνταλήκι,
 καὶ πάει και ἡ ἐξοχή τοῦ προσφιλοῦς Φαλήρου,
 τοῦ ἔαπλωνόμου ὡς Ἁγᾶς χωρὶς νὰ δίνω νοῖκι.
 Και τώρα φεύγ' ἡ θάλασσα κι' ὀπίσω της μ' ἀφίνει
 ἀφρούς και ἄλλα φρύγανα γιὰ ἐλεημοσύνη.

Τὸ διάβολο ἐτράβηξα κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι
 μονάχα τὸ κεφάλι μου και ὁ θεὸς τὸ ξέρει.
 Μ' ἐλύσσαξε ὁ Δὸν Ζουάν, ὁ ἥρωας ὁ γνωστός,
 εἰς ποδογύρους δι' αὐτὸν ὁ νοῦς μου ἐπλανήθη
 και Ἰδρωνα κι' ἐξίδρωνα καθὼς και ὁ Χριστός,
 ὅταν εἰς τὸν χείμαρρον τῶν Κέδρων προσευχήθη.

Ἀκόμη μὲ τοῦ κάλλους τοῦ τὰς ἀναμνήσεις μένω,
 ἀλλὰ ὀγρήγορα περνᾷ ἐκάστη εὐτυχία
 και τὴν ἀπὸ τὰ σύννεφα μὲ φόρα κατεβαίνω
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν και ἴστα οὐροδοχεῖα
 κι' ἀφίνω πλέον ἀπελπισ τοῦ κύματος τὸν ῥόχθον,
 τοῦ μ' ἐνανούριζε γλυκὰ κατόπιν τόσων μόχθων.

Και τώρα βλέπω γύρω μου τοὺς Ἑλληνας μου ὄλους
 μ' ὄλην τὴν πρώτην ἔξαψιν και τὴν γλωσσομανίαν,
 ἀλλὰ ποτὲ δὲν λησμονῶ και τοῦ χρυσοῦ τοὺς σβώλους,
 τοῦ ἔστειλαν ἴστον Θεοδωρῆ ἀπὸ τὴν Γορτυνίαν,
 γιὰ νὰ ἴμορῶσῃ μὲ αὐτὸ τάνέλπιστο χρυσάφι
 νὰ πάρη μὲ τὸ μέρος τοῦ τὸ νησιτικὸ συνάφι.

Ἐν τούτοις και ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
 μὲ τὸν Ἀναγνωστόπουλο ἰδρόνει ἴστη δουλειά,
 τὰ βάζει μὲ τοὺς Ἀχαρνεῖς και μὲ τοὺς ἀβοκάτους
 διὰ τὰ Δικαστήρια και τὴν Κορομηλιά.
 Κυττάζω και τοὺς Ἀχαρνεῖς ἀπὸ ρετσίνα τάπα
 ὡς Ἑλληνας ἐλεύθεροι νὰ τοῦ πατοῦν τὴν κάπα.

Καὶ ὄμιλεῖ ἴστα φράγκικα καὶ εἰς τὰ κοντοβράκια
καὶ προσπαθεῖ μὲ τὸ καλὸ νὰ τοὺς περάσῃ ἢ κάκια.
Ἄλλὰ μὲ τὴν προσφώνησιν τ' αὐτί των δὲν ἰδρόνει
καὶ τῆς σεπτῆς αἰθούσης του λερόνου τὰ χαλιά,
ὡς ὅτου καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς θυμόνει
καὶ δίνει ἴστον Διάδοχο καὶ τὴν Κορομηλιά.

Μὰ βλέπω δά καὶ τὸν Τσιγγρὸ μὲ τόση συλλογὴ
νὰ κλαίῃ γιὰ τὸ ἄκυρον καὶ γιὰ τὴν ἐκλογὴ
μαζὶ μὲ τὸν Σιμόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Καμπᾶ
καὶ τὸ βαρὺ κεφάλι του ἴστα γέρια ν' ἀκουμπᾶ.
Καὶ ψάλλει ὁ κακόσορτος μὲ τὸν καθένα βλάμη:
«Τοῦ Κίτσου ἡ μάννα κάθεται ἴστην ἄκρη ἴστο ποτάμι.»

Καὶ τὸν κυττάζω μὲ τοὺς δαὸ νὰ πέρῃ τὰ βουνά,
διότι νέας ἐκλογὰς θὰ ἔχωμεν καὶ πάλι,
βλέπω τὸ Σούτσο πίσω μου μὲ τὸν Καλλιφρονᾶ
καὶ τὸν γιατρὸ μὲ τᾶλογο, ἤγουν τὸν Χρῆστο Ράλλη.
Καὶ τῶν Μολάων τὸν βλαστὸν μὲ τὰ κοκκινογούλια
ἀπὸ τὴν λόρδα τὴν πολλὴ νὰ τρώῃ παραπούλια.

Κυττάζω καὶ τὸν Πρίγκηπα τοῦ Ὁρλεᾶν νὰ τρέχῃ
κι' ἀπάνω ἴστην Ἀκρόπολι νὰ χάσκῃ ἐν αἰγῇ,
τοῦ Χατζηπέτρου τὸν υἱὸν ὡς ὁδηγὸν νὰ ἔχῃ
κι' ὁ Χατζηπέτρος εἰς αὐτὸν σαφῶς νὰ ἐξηγῇ
πᾶν μνήμα βαρυσήμαντον τῆς κλασικῆς παιδείας
ὡς Κουμσνούδης, Μυλωνᾶς, Σοφούλης, Καββαδίας.

Χειμάρρους οὐρων θεωρῶ εἰς ὄλας τὰ γωνίας
καὶ μουστοφόρων ἀμαξῶν συχνὸν ἀκούω βρόντον,
κυττάζω καὶ τὸν λέοντα τῆς πάλαι Χαιρωνείας
νὰ στήνεται ἴψηλὰ ἴψηλὰ πρὸς μνήμην τῶν πεσόντων,
μὰ βλέπω κι' ἄλλον λέοντα ἐπάνω εἰς τὴν Κοῦτρηα,
ποῦ ὁ γνωστὸς Μπεκῆρ Ἀγᾶς μᾶς ἔσπασε τὰ μούτρα.

Βλέπω νὰ σείνουν οἱ σειμοὶ τὸ Ἄστρ τῆς Παλλάδος
ὡς νὰ μεταρρυθμίζεται τὸ κράτος τῆς Ἑλλάδος,
μανθάνω δὲ περιχαρῆς ἴστας εὐτυχίας ὄλας
πῶς τῶστριψε διὰ νυκτός κι' ἐπῆγε ἴστο Παρίσι
πολίτης ἀξιότιμος, ὁ κύριος Μανσόλας,
μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Ρίχνω παντοῦ τὰ μάτια μου καὶ βλέπω τοῦτα ὄλα
καὶ μακαρίζω τρεῖς φοραὶς τὸν κύριον Μανσόλα,
ὅπου ἐξοικονόμησε ἴλιγα λεπτὰ μὲ τρόπο
κι' ἐπῆγε τὸν ἀέρα του νὰ πάρῃ σ' ἄλλον τόπο,
διότι ὅπως ἔγινε ἡ κλασικὴ μας χώρα
δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς ἐδῶ νὰ ζήσῃ οὔτε ὦρα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ἴστην Νεάπολιν ἐπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, —δαὸ ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστο ξύδι,

Καπέλα τοῦ συρμοῦ
εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμου.

Εἰς τοῦ Ἐρμου τὸν δρόμον, εἰς τὴν Καπνικαρέα,
εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ Γιάννη τοῦ Κασδόνη,
καπέλα θὰ εὐρῆτε πραγματικῶς ὦραϊα,
ποῦ ὅποιος τὰ φορέσῃ ποζάρει καὶ φουσκώνει.
Περίφημα καπέλα Λεόν, Λαβίλλ, Χριστύ,
ποῦ εἶναι καπελάδες ἴστον κόσμον ξακουστοί,
πρὸς τοῦτοις καὶ καπέλα γιὰ κάθε μιὰ κυρία,
ποῦχει μεγάλο πάθος γιὰ τὴν καρβαλαρία.
Ρεπούμπλικες πρὸς τοῦτοις σχημάτων διαφόρων
πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαίων καὶ τῶν λιμοκοντόρων,
διότι κι' ὁ Τρικούπης μου λέγουν μερικοὶ
πῶς τὴν ρεπούμπλικά του τὴν ἴπῃρε ἀπ' ἐκεῖ.

Σειρὰ εἰκόνων
τῶν πάλαι χρόνων.

Ἀγγέλλομεν πρὸς ὄλους κι' ἐμεῖς ἰδιαιτέρως
πῶς ἤδη συμπληρόνει ὄλον τὸ πρῶτον μέρος
καὶ ἡ πινακοθήκη ἐκείνη τῆς Ἐστίας
μ' Ἑλληνικὰς εἰκόνας ἀρχαίας καὶ παντοίας.
Κι' ὄλον αὐτὸ τὸ κάλλος τῶν θαυμαστῶν εἰκόνων
δραχμὸς ὀκτὼ τιμᾶται εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον,
εἰς δὲ τὰς Ἐπαρχίας δέκα δραχμὰς πωλεῖται,
ἀλλ' ὅμως μὴ πρὸς βᾶρος, καλλιᾶσθητοι πολῖται.

Τὸ Ἄστρ τὸ αὐριανὸν καθ' ὄλα θαυμαστὸν,
εἰκόνων δὲ ἀνάμεστον καὶ δὴ χρωματιστῶν,
ἐξαίσιον πραγματικῶς τὴν ὄψιν καὶ τὸ χρῶμα,
ἀλλὰ καὶ πλουσιώτατον τὴν χάριν καὶ τὸ σκῶμμα.

Μιὰ συγγραφὴ
πολὺ σοφῆ.

Μαρτίνου Πρεσβυτέρου μελέτη ἐμβριθῆς
περὶ Αὐτοκρατόρων τοῦ πάλαι Βαζαντίου,
ποῦ πρέπει νὰ τὴν πάρῃ πᾶς Ἑλλῆν ἀληθῆς
καὶ ἄς λυθῇ ὁ κόμβος ἐκάστου βαλαντίου.

Μαιευτικὴ
σημαντικὴ.

Θὰ πουληθῇ βεβαίως σὰν χάσινο ψωμί
τοῦ ἱατροῦ Τριάντη Μαιευτικὴ καινούρια,
ποῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ καθεμιὰ μαμμῆ
καθὼς καὶ δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν γεννητούρια.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ